

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 23

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ

ΤΗΣ ΧΙΛΙΟΣΤΗΣ ΕΞΑΚΟΣΙΟΣΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ Α΄ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Μετά πάσης λαμπρότητος και τάξεως διεξήχθη ο εορτασμός τῆς χιλιοστῆς ἑξακοσιοστῆς ἐπετειοῦ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ὅτε συνέπεσεν ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Πατέρων αὐτῆς. Κατὰ τὴν παραμονὴν ἐτελέσθη ὁ μέγας Ἑσπερινὸς ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ χοροστατήσαντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τὴν δ' ἐπαύριον Κυριακὴν ἡ θεία Λειτουργία, καθ' ἣν συνειροῦργησαν μετ' αὐτοῦ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Πάφου Ἰάκωβος καὶ Γόρτυνος καὶ Μαγαλοπόλεως Πολύκαρπος, ὧν ὁ δεύτερος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ζωηρότατα περιγράφας τὰς περιστάσεις, ὑφ' αἷς συνεκλήθη ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ τὴν ἐν αὐτῇ δεῦρον ἰδίως τοῦ ἀγ. Σπυριδωνοῦ. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτελέσθη δοξολογία, μετὰ τῶν ἀνωτέρω λειτουργῶν παραστάντων καὶ ἄλλων παρεπιδημούντων ἐν Ἀθήναις Ἀρχιερωσίων, ἐκ μὲν τοῦ κλίματος τῆς Ἀθηναικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φωκίδος Ἀμβροσίου καὶ Μαντινείας καὶ Κυρραυρίας Γερμανοῦ, ἐκ δὲ τοῦ κλίματος τοῦ Πιπτιαρχειοῦ Κωνσταντινουπόλεως τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Νέας Πελαγονίας Χρυσοστόμου, Διδυμοτείχου Φλαρέτου, Μαρωνείας Ἀντιμου, Κοζάνης Ἰωακείμ, καὶ Παραμυθίας Ἰωακείμ. Κατὰ τὴν Δοξολογίαν, καθ' ἣν, ὡς καὶ κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, κατασκευαστικῶς ἐψάλλον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Παπαδημητρίου ὁ χορὸς τῶν μαθητῶν τῆς Ρ. Σχολῆς, ἐν μέσῳ κατακλύζοντος τὸν μέγαν ναὸν εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπήγγειλε τὴν ἑξῆς εὐχὴν:

«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν ἐτήσιον μνήμην εορταζόντας σήμερον τῶν θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐν τῇ Α΄ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἐν Νίκαιᾳ συναλεθόντων, καὶ τὸν μὲν Ἄρειον, κτίσμα Σε καὶ οὐ

Θεὸν κακοφρόνως δοξίσαντα, καθελόντων, τραυῶς δὲ Σε Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁμοούσιον καὶ συναΐδιον τῷ Πατρὶ, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσι διδασκάντων ὁμολογεῖν ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, δόξαν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπομέν Σε, καὶ τοῖς θείοις αὐτῶν ἐπόμενοι δόγμασι, πιστῶς λατρεύομεν σὺν τῷ Πατρὶ Σε, τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον. Τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ὁρθόδοξον, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, δεόμεθά Σου, Κύριε, καλῶς διαφυλάξον καὶ ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τῶν ὑπεναντίων διάσωσον, ἡμᾶς δὲ πάντας ἀξίωσον διαφυλάττειν τὴν παραδοθεῖσαν ἡμῖν παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων πίστιν, εἰς δόξαν Σου, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας προσέφη ὁ δὲ ἄλλων τῆς σημασίας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἰπὼν περί τινος ἑξῆς:

«Μεγάλῃ ἄγει σήμερον πανήγυριν ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, εορταζούσα τὴν χιλιοστὴν ἑξακοσιοστὴν ἐπέτειον τῆς ἐν Νίκαιᾳ θαυμάσιου Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καὶ δοξολογούσα ἐπὶ τούτῳ τὸν Θεόν, γαρτίζει αἶμα καὶ κρᾶ τὴν ἱεράν μνήμην τῶν 318 Πιπτέρων, οὓς, ὁ Θεὸς φραστήρας ἐπιγῆς θαυματοῦτος, πρὸς τὴν ἀθηναίων πιστεῖν τὸν κόσμον ᾤδήγησεν. Οὐδὲν γεγονός τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔχει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἡμετέραν ἢ ἡμετέραν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, σημασίαν. Αὐτὴ ἐστὶ ἡ θαυμαστὴ ἐπιστροφή τοῦ Μ. Κωνσταντινοῦ εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἣν ἡμετέρος χρονολογεῖται ὡς περίοδος ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ, ὑπῆρξε μᾶλλον ἐξυπηρευτικὴ τοῦ σκοποῦ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου ταύτης. Διότι, κατὰ τὰς βουλὰς τοῦ Θεοῦ, ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου ἡμετέρας ἢ ἐξεδηλώθη ἡ συνείδησις καὶ ἡ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας ἀπόφασις, κατέστη δυνατὴ διὰ τοῦ πρώτου χριστιανοῦ Αυτοκράτορος.

Συνῆλθον καὶ πρὸ τῆς Συνόδου ταύτης ἕτεραί Σύνοδοι, ἀλλὰ τοπικαὶ καὶ δευτερευούσης σημασίας, ἐπιζητημάτων ἀσυγκρίτως κατωτέρων τῶν προκαλεσάν-

των τὴν σύγκλησιν αὐτῆς. Συνήλθον καὶ μετὰ τὴν Α΄, ἔκρωσι Οἰκουμενικοὶ Σύνοδοι, ἀλλ' ἐπέτιθη ὑπὲρ-
ξεν ἢ ἀφατηρία αὐτῶν καὶ τὸ μέγα πρότυπον, ἐκείνης
ἢ «πίστις», τὸ ἱερῶτατον Σύμβολον ἐπέθη ὡς πρῶ-
τη καὶ ἀσάλευτος βῆσις τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς
διδασκαλίας. Οἷον σημασίαν ἔσχον ἡ Ἱερουσαλήμ
ὡς ἱερὸς τόπος τῆς πρώτης ἡμερᾶς ἰστάως τοῦ Χριστιανισμοῦ,
τοιαύτην καὶ ἡ Νίκαια ἦτο, τοῦτον ἔνεκα
«ἀγία πόλις» ἐπωνομαζέτο, καὶ τὸ ἔνδοξον ἕτοιμα
αὐτῆς ἀντηχέτω ἕτοιμα ἐνὰ τοὺς αἰῶνας, συντάδεσθαι
μετὰ τῶν ἱερωτάτων ἀναμνήσεων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὰ ἐπιστολὴν τὴν ἐν αὐτῇ συνελθούσαν Α΄
Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ζητήματα ἐπῆρξαν κυρίως
ὁ καθορισμὸς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἔδει τὰ ἐπιτελεῖται
τὸ Πάσχα, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀρείου ἀνα-
κηθῆναι δογματικὸν ζήτημα, ὅπερ ἀνεφέρετο εἰς
αὐτὰς τὰς βῆσεις τῆς χριστιανικῆς θεολογίας. Καὶ τὸ
μὲν πρῶτον ἀνεχώρησεν ἡλύθη. Ἀλλὰ τὸ δογματικὸν ἦτο
ζήτημα δυσχερέστατον, διότι ὁ Ἄρειος, ἐπιφανεστά-
τος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀλεξανδρείας κληρικὸς, καὶ
λόγῳ τῆς μεγάλης μορφώσεως καὶ λόγῳ τοῦ ἤθους
αὐτοῦ μεγάλου ἀπολαύων κύρους, ἠδυνήθη εὐθύς
ἀμέσως τὰ παρασύρη πολλοὺς εἰς τὰ καινοφανῆ
διδασκόμενα αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἀνατροπικὰ τῆς πίστεως
εἰς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Ἐκτός τοῦ κύρους τοῦ Ἀρείου, πολλοὺς ἐπιστήσαν-
τος τρόπους καὶ ποιήματα ἔτι συντάξαντος πρὸς
εὐρείαν διάδοσιν τῶν κακοδοξιών του, πολλοὺς εἰς
αὐτὰ παρασύραν καὶ ἡ διὰ γραφικῶν χειρῶν, παρερ-
μηνευμένων, ἐκπέδωσις καὶ ἡ ἐμφάνισις αὐτῶν ὡς
ἐκκλησιαστικῶν φρονήματων ἀντικεινῶν τῶν παλαιῶν
ἀντιπρωτοδικῶν αἰρετικῶν. Ὁ δυσκαταβίβητος αἰρεσι-
άρχης ἐφαίνετο ἄριστος. Ὁ μόνον λαὸς πολλὸς καὶ
περθεῖνοι εἰς τὸν Θεὸν ἠρωσιμαίμενοι, ἀλλὰ καὶ κλη-
ρικὸι καὶ Ἐπίσκοποι τῶν ἐπιφανεστέρων ἠκολούθουν
αὐτῷ. Σύγχρονος ἱστορικὸς, ὁ Εὐστάθιος, προσωπικῶς
συμμετασχὼν τοῦ ζητήματος, ἔγραψεν «ὡς ἐπὶ
μικροῦ σπινθήρος μέγα πῦρ ἐξελάσεται, ἄνεως μὲν
ἕσπερ ἀπὸ κεραφῆς ἐρξόμενον τῆς Ἀλεξανδρῶν
Ἐκκλησίας, διαδραμῶν δὲ τὴν σύμπασαν Αἴγυπτον
καὶ Αἰθίωπ, τὴν τε ἐπέκεινα Θηβαΐδα, ἤδη δὲ
καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας καὶ καὶ πόλεις, ὅσας οὐ μόνους ἢ ἰδίως τοὺς τῶν Ἐκκλησιῶν προέ-
δρους λόγῳ ἀνακηρυχθέντων, ἀλλὰ καὶ τὰ πλήθη
καταταγμένων. Εἰς τοσοῦτον δὲ διήλκυσεν ἀπορίας
ἢ τῶν γνομόνων ἴδια, ὥστε ἤδη ἐν αὐταῖς μέσῃσι
τῶν ἀπίστων θεάτρῳ τὰ σμυρὰ τῆς ἐνδόξου διδασκα-
λίας τὴν πλάστιγγν ὑκομένῃν χλαίην».

Ἐπιτελεῖται καὶ τὸ ἔργον τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συν-

όδου ἀπέβη δυσχερέστατον. Ὁ σοφιστευόμενος Ἄ-
ρειος ἀπεδείκνυε βλασφημιῶν διὰ τῆς παρερμηνείας
τῶν Γραφικῶν ὄρων, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ
δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν Πατέρα οὐσίαν, δὲν
ἦτο Θεός, ἦν ποτε δευτερεύων καὶ ἀξ ἀνυπόκειτον
οὐσίας ἐπιτόθη. Ἐκ τῶν παρεστημένων ἁγίων Πα-
τέρων τῆς Συνόδου, ὡς ὁ ἅγιος Νικόλαος Ἐπίσκοπος
Μύρων Ἀσσίας, ὁ ἅγιος Σκυρίδης, Ἐπίσκοπος Τρι-
μιθούτου τῆς Κύπρου, καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ θαυ-
μάτων ἀπεδείκνυσαν τὴν θεότητα τοῦ Σωτήρος, οἱ
Ἀρειανοὶ ὅμως κεισμένως εἶχοντο τοῦ ἐκκλησιαστι-
κοῦ, ὡς ἐνόμιζον, φρονήματος καὶ τοῦ γραμματικῶς
τῶν παρερμηνευμένων Γραφικῶν ὄρων. Ἀλλ' ὑπὸ
τὴν καθοδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἢ Ἀγία Σύ-
νοδος εὐρε τὸν μόνον θεολογικὸν ὄρον, ἀνεπίδρατον
διαστροφῆς καὶ παρερμηνείας, μόνον δυνάμενον νὰ
θεσπιάσῃ εἰς τὰς παρερμηνείας καὶ κακοδοξίας.
Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔστιν «ὁμοούσιος» τῷ Πατρὶ. Καὶ
οἱ θεόπνευστοι Πατέρες, ὡς μυσταὶ τοῦ Πνεύμα-
τος σάλπιγγες, διαφάνωσαν καὶ διακήρυξαν τὸ δόγ-
μα τοῦ ὁμοουσίου, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα κατοχυρώ-
σαντες αὐτὸ κατὰ πάσης αἰρετικῆς διαστροφῆς. Λίαν
δ' εὐλόγως ὁ ἀναλαβὼν μετὰ μικρὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ
ὁμοουσίου ἀγῶνα, ὄντως μέγας Ἀθανάσιος, ὡς τρίτος
καὶ δέκατος τῶν Ἀποστόλων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας
ἀνεκηρυχθῆναι καὶ ὡς κατ' ἐξοχὴν «πατήρ τῆς ὀρθο-
δοξίας». Ἐκτοτε καὶ ἄτακτοι καὶ πολλοὶ ἄλ-
λοι τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τοῦ ὁμοουσίου δαι-
νοὶ πολέμοι ἐξηγέθησαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ'
αὐτὴ ἔμεινεν ἀσάλευτος ἐπὶ τῆς ἀλλοιότητος πάτρως
τῆς πίστεως εἰς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, διότι, ὡς σήμερον ἠκούσαμεν, «τῶν
Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα καὶ τῶν Πατέρων τὰ δόγ-
ματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐφοράγισαν» ἢ
καὶ χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὄραντὸν ἐκ
τῆς ἀπῶ θεολογίας, ὀρθοτομαὶ καὶ δοξάζει τῆς εὐ-
σεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον εἶναι αὐτὴ ἡ
ὀρθόδοξος πίστις, ἣς πηγὴ καὶ μάρτυς ἀλάθητος διὰ
τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀνε-
δείχθη ὁ Ἐκκλησία. Ἡ ἀλήθεια δὲ αὐτὴ ἀπέβη ἔκ-
τοτε ὁ γνόμενος τῆς ἐπιλύσεως πάντων τῶν ἐρεθῆς
ἀσφαρῆστων ζητημάτων. Ἐκ τῆς ἀληθείας ταύτης
οὐδαμῶς ἐξέκλιτον ἡ Ὀρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλη-
σια τῆς Ἀνατολῆς, ἀντιθέτως πρὸς τὴν Δυτικὴν
Ἐκκλησίαν, ἣς ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ ἕνα καὶ μόνον
Ἐπίσκοπον ἀλάθητον φορέα τῆς ἀληθείας.
Ἀλλ' ὁ, τι ἰδιαζόντως δεῖον νὰ συγκινή ἡμᾶς τοὺς ὀρ-
θοδόξους βασιλέατα, εἶναι τοῦτο: ὅτι καὶ σήμερον,

μετά δέκα και ἕξ αἰῶνας, τὸ ἅγιον τῆς πίστεως Σύμβολον ἀπηγγέλθη ἐν ταῖς ὀρθοδόξοις ναοῖς, ὡς τὸ πρῶτον διευπλώθη ἐν τῇ Α' Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμπληρωθὲν ὑπὸ τῆς Β'. Ἀπηγγέλθη και ἑ' ἀπαγγέλλεται πάντοτε, οὐχὶ μόνον ἐν τῇ πρωτοτύπῳ γλώσσῃ, ἐν ἣ διευπλώθη, ἀλλὰ και ἀπαραχάρακτον και ἀμετάβλητον, ὡς ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐξηγήθη, ἄνευ τῆς προσθήκης, ἣν κατετόλμησεν ἡ παραχαράξασα αὐτὸ λατινικὴ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως, ἣτις και αὐτὴν τὴν περὶ τοῦ Πάσχα διάταξιν τῆς Συνόδου δὲν ἀφῆκεν ἄδικτον. Ὅποια δόξα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησίας ἀναφύετος, ἀλλὰ και ὅποια ἰσρὰ παρακαταθήκη τῶν Πατέρων! Τηρήσωμεν εὐλαβῶς τὴν παρακαταθήκην ταύτην τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἀποκρούοντες πᾶσαν ὀποθενδήποτε ἐπερχομένην κατ' αὐτῆς ἐπιβουλήν, παρὰ τῶν θρασυτάτων ἀποτολμώντων νὰ μεταβάλωσι τι τῶν παρὰ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῇ Ἐκκλησίᾳ τεθεσπισμένον και παραδεδομένον. Ὡμεν συνδεδεμένοι τὴν ψυχὴν πρὸς αὐτάς, ὡς πρὸς θεόπνευστον και ἀνεπίσφατον, πηγὴν τῆς ἀληθείας, πρὸ πάντων δ' ἐφαρμοζόμεν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ζωῇ. Ἡ μεγάλη αὕτη πανήγυρις τῆς ἱερωτάτης ἀμφιετηρίδος τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐστὶν ἀφετηρία ἀναζωογονήσεως τῆς πίστεως, ἣν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐσφράγισαν τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα και τῶν Πατέρων τὰ δόγματα. Τηρήσωμεν ἀμόλυντον τὸν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας ὕφαντον χιτῶνα τῆς ἀληθείας, ὃν φοροῦσα ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος, Καθολικὴ ἡμῶν Ἐκκλησία, ὀρθοτομεῖ και δοξάζει τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον».

Ἐκ τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας ὁ τε Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος και οἱ λοιποὶ Σεβ. Ἀρχιερεῖς μετέβησαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ὁποίου ἐτελέσθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Θεολογικῆς αὐτοῦ Σχολῆς σεμνὸς ἐπιστημονικὸς τῆς ἱερωτάτης ἀμφιετηρίδος ἐορτασμός, παρισταμένου τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἄλλων ἐπισήμων και πλήθους ἀκροατῶν. Μετὰ βραχείαν εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Πρωτά- νου, ὁ καθηγητῆς τῆς Γεν. Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ἀρχιμ. κ. Βασίλειος Στεφανίδης ὁμίλησε περὶ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καταλήξας διὰ τῶν ἀπο- λούθων μὲν ἐπικαίρων περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τῆς παραδόσεως ἐν τε τῷ ἐκκλησιαστικῷ, τῷ πνευματικῷ και αὐτῷ τῷ ὕλικῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος.

«Ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζεται, ὡς γνωστόν, τονίζουσα κατ' ἐξοχὴν τὴν σημασίαν τῆς παραδόσεως, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐν τῷ πνευματικῷ και

ὕλικῷ βίῳ τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει πολὺ μείζονα ἐν- ρύτητα και σημασίαν. Ὁλόκληρος ὁ πολιτισμὸς στη- ρίζεται ἐπὶ τῆς παραδόσεως. Πᾶσαι αἱ θεμελιώδεις ἰδέαι και ἀξίαι τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ προέρχον- ται ἐκ τῆς ἱστορίας, εἶναι προϊόντα μακραίωνος ἐρ- γασίας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, κληροδοτηθέντα και μεταβιβασθέντα ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὡς πολυ- τιμα κειμήλια. Ἀλοίμονον, ἂν ἐκάστη γενεὰ περι- φρόνῃ, τι ἡ προηγουμένη εἶχαν ἀπεξεργασθῆ και προαγάγῃ, ἀλοίμονον, ἂν ἐκάστη ἤρχιζε τὸ ἔργον αὐτῆς ἐξ ὑλαρχῆς. Οὕτως ἡ παράδοσις δὲν ἀμποδί- ζει τὴν κρῆσιν, τοῦναντίον εἶναι ἀπαραίτητος βῆσις τῆς κρῆσιν. Ἡ διατήρησις τῶν θεμελιωδῶν ἰδεῶν και ἀξιῶν, αἵτινες διὰ μακροῦς ἐφαρμογῆς ἐν τῷ πα- ρελθόντι ἐδοκιμάσθησαν, εἶναι ἱερὸν καθήκον ἀπέ- ναντι ἀκριβῶς τῆς κρῆσιν και τοῦ πολιτισμοῦ. Ἴδου ἀκριβῶς τί ἔρχεται νὰ ὑπενθύμησῃ ἡμῖν ἡ χλιεστὴ ἐξακοσιοστὴ ἐπέτειος τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμ. Συ- νόδου, και ἔρχεται ἐν καταλλήλῳ στιγμή, ὅτε δηλο- νότι ἔχομεν ἀνάγκην αὐτοῦ ὄχι μόνον ἀπὸ θρησκευ- τικῆς, ἀλλὰ και ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως.

Ἡ ὑπενθύμησις αὕτη θὰ εἶναι ἐνίοχους ἐν τῇ ἀμύ- νῃ ὑπὲρ τῶν βῆσεων τοῦ πνευματικοῦ, πολιτικοῦ και κοινωνικοῦ καθεστώτος, και συχρόνως ἱκανοποι- ησις, ὅτι ἡ ἀμυνα αὕτη δὲν εἶναι ὑπὲρ προσώπων, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ὑψηλοτέρων και εὐγενεστέρων ἰδεῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπος, ἐν τῇ πνευματικῇ τῆς λέξεως ἐννοίᾳ, δὲν δύναται νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Αἱ θεμελιώδεις αὗται ἰδέαι και ἀξίαι, αἵτινες ρυθμι- ζουσι τὸν πνευματικὸν και ὕλικὸν βίον τοῦ ἀνθρώ- που, δὲν παλαιοῦνται, οὔτε ἀντικαθίστανται ὑπὸ νέων, και μόνον εἶναι δυνατόν νὰ προσταθῶσι και ἄλλαι εἰς αὐτάς. Διότι αὗται δὲν ἐφευρίσκονται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀνακαλύπτονται μόνον βαθμηδὸν ὑπ' αὐτοῦ και μὲ τὴν κρῆσιν τοῦ πολιτισμοῦ ἐμφα- νίζονται ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης εἰς τὸν πνευματι- κὸν ὀρίζοντα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὰ ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν».

Περὶ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου κατὰ τὴν ἡ- μέραν τῆς λαμπρᾶς ἐορτῆς, ἐγένοντο ὁμίλια και δεξολογία ἀνεπέμφθη πρὸς τὸν Θεὸν ἐν πᾶσι τοῖς ναοῖς τῶν Ἀθηνῶν και τοῦ Πειραιῶς, ὡς και τῶν Ἐπαρχιῶν, ἰδίως δὲ ἐν ταῖς Ἀρχιερατικαῖς ἑδραῖς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ *

Καθὼς ἡ σύντομος ἐργασία τελειοποιεῖ τοῦ τεχνίτου τὰς χεῖρας καὶ ἡ συνεχὴς καλλιέργεια καθιστᾷ εὐφύρουν καὶ τὰς ἀφύρουν καίτις, οὕτω καὶ ἡ συνείχεια τῶν πνευματικῶν σπουδῶν τελειοποιεῖ τὸ λογικὸν καὶ πλουτίζει διὰ γνώσεων τὴν μνήμη.

Ἄλλ' οἱ γνώσεις τῆς σπουδαζούσης νεότητος δέον νὰ πλουτίζωνται διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἑλληνικῶν συγγραμμάτων τῶν περιουσιῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, ἐν οἷς εἶναι ἀποτεθησομενίμηναι αἱ ὑψηλότεραι καὶ πατριδῶς, περὶ ἠθικῆς, περὶ ἀνθρωπίνης, περὶ σωφροσύνης καὶ πίστεως καθόλου ἀρετῆς ἰδέαι.

Ἡ παιδεία καὶ ἡ ἀνάγκη ἡ συχνὰ τῶν συγγραμμάτων τούτων κατέστησε τοὺς προγόνους ἡμῶν μεγάλους καὶ ἐνδοξοὺς ἀπὸ τὸ φρόνημα καὶ τὸν πολιτισμὸν, διὰ τὰ ὁποῖα σύμπασα σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ἐκπαιεῖ τὴν μετέρα ἡμῶν Ἑλίδα.

Ἄλλ' ὁ Ἕλληνας πρὸς τούτοις καθήκον ἔχει νὰ μελετᾷ καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἐκείνου πατρίδος, ἵνα ἀρῶνται ἐκείνην γνώσεως καὶ ὑπερὸ φρόνημα, γνωστοῦ ὄχιτος, ὅσα καὶ ἄλλα ἔθνη ὀλιγότερον ἐνδοξα καὶ μικρότερον ὄχιτον ἐν τῷ κόσμῳ διαδοικαίσιαντα, περὶ πολλοῦ ποιῶνται τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τὴν ἐθνικὴν, ἢν ἐκείνην εἰς τὰ σχολεῖα τῆς κατωτάτης, τῆς μέσης καὶ ἀνωτάτης ἐκπαιδεύσεως πρὸς ἀρίστην ἐθνικὴν μόρφωσιν καὶ διάπλασιν χαρακτῆρων ἐλευθέρων πολιτῶν.

Ὁ Ἕλληνας ὅμως δὲν δύναται νὰ ἐνοηθῆ ὡς τοιαῦτος, εἰάν δὲν ἐμάθη καὶ τὴν θρησκευτικὴν τῶν πατέρων αὐτοῦ καλῶς διὰ νὰ διαπλάσῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ φρόνημα αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐθαγγελίου καὶ τὰς ἱερὰς τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν θρησκείας παραδόσεις καὶ ἀναχθῆ διὰ τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς ὑψηλότεραν καὶ πνευματικωτέραν τῆς ὕλικῆς ταύτης σφείρας.

Ἐκ τούτων ὀρμώμενοι ὀφείλομεν νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι ἡ μετέρα μέση ἐκπαίδευσις χωροθετῆσα εἰς κλασσικὴν καὶ πρακτικὴν εἶσα λόγων σκοπιμότητος δὲν δύναται σήμερον νὰ ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, διότι διὰ τὴν πρακτικὴν μορφήν αὐτῆς, ἐλήφθησαν μὲν τὰ μέσα ἐκείνη, δι' ὧν θὰ πλουτισθῆ ἡ διάνοια τοῦ διὰ τὰς πρακτικὰς ἢ μηχανικὰς καὶ φυσικὰς ἐν γένει ἐπιστήμας, προσοριζομένου μαθητοῦ δι' εἰδικῶν γνώσεων, καλὸ ὀλίγον ὅμως διδάσκεται ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν γλῶσσα, τὴν ὀικίαν, εἰάν τις δὲν γνωρίζῃ καλῶς, οὔτε αὐτὸς ὀφελεῖται, οὔτε καὶ τοὺς

ἄλλους ὀφελεῖ καθ' ὅσον, οὔτε νὰ ἐκφράξῃ, οὔτε νὰ γράφῃ μετὰ σαφηνείας καὶ γλαφυρότητος καὶ πειθοῦς δύναται, ὅσα ἰδέας ἔχει.

Ἡ περὶ τὰ ἄλλα μαθήματα κλίσις καὶ σπουδὴ δὲν πρέπει νὰ γίνηται αἰτία τῆς παραμελήσεως τῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς, ἢν ἐκ τῶν γυμνασίων σήμερον ἀποφοιτῶντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀτελῶς γνωρίζουσι πρὸς μείωσιν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἀξιοπροσεχίας.

Ὁ υἱὸς τοῦ Φίλιππου Μέγας Ἀλέξανδρος ἐν ταῖς μάχαις ἀκόμη καὶ ταῖς ἐκστρατιαιαῖς αὐτοῦ δὲν παρέλειπε νὰ ἀναγινώσκῃ τοῦ Ἀισχύλου, τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Ἑυριπίδου καὶ τρυγηδίας καὶ τοὺς διθυράμβους τοῦ Τελέσσου καὶ νὰ ἔγῃ πάντοτε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον αὐτοῦ τὸν Ὀμηρον.

Καὶ τὸν Κικέρωνα οὔτε συμπερόντα πολιτικά, οὔτε ὕπνος, οὔτε κάματος ἀπησχόλησαν ἐκ τῆς μελέτης τῶν διαφόρων συγγραμμάτων.

Ὡστε ἡ κληθῶρα τῆς συγγραφικῆς ὕλης δὲν πρέπει νὰ γίνηται αἰτία παραμελήσεως τῆς σπουδαιότητος ταύτης διὰ τοὺς Ἕλληνας πνευματικῆς τροφῆς.

Καὶ εἰάν ἡ κοινὴ τῶν ἀναγνώσεων καθιστᾷ πολυμαθεῖς ἴσοι, ἀλλ' ἔστιν ὅτι ἐπιτελείουσι τοὺς ἀνθρώπους, μᾶλλον δ' εἰσιὼν ἡμιμαθεῖς καὶ κενόστοιχους, ἀνάγνωσις ὅμως τῶν ὀφιλιμῶν καὶ καλῶν καὶ ἡθοπλαστικῶν βιβλίων τελειοποιεῖ τὸν χαρακτῆρα, μορφώνει τὸν νοῦν καὶ ἐξυψοῖ τὴν διάνοιαν τῶν μαθητῶν.

Καὶ διὰ τοῦτο προσείνω, ὅπως καὶ εἰς τὴν Πρακτικὴν καὶ Κλασσικὴν μέσην ἐκπαίδευσιν ἢ διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς γίνηται τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς, καθὼς καὶ ἡ διδασκαλίαν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ τὰ μαθήματα τὰ θρησκευτικὰ μὴ παρέχωνται κατὰ σταγόναν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μαθητοῦ, ἀλλὰ ἀσπιδῶς, πλουσίως καὶ μεθοδικῶς, ἵνα μὴ ὕπερῆσωμεν τοῦλάχιστον τῶν ἄλλων ἔθνων, εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅπερ καθ' ἡμᾶς εἶναι τῶν ζωτικωτέρων καὶ σπουδαιωτέρων.

Ἐπίσης δ' ἀνάγκη νὰ δοθῆ μεγάλη προσοχὴ εἰς τὸν ὀρισμὸν καλῶν, ἐπ' μελῶν καὶ ἀρετῶς μεμορφωμένων ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν, ἐκ τῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας τῶν ὀποιῶν ἢ ἡμετέρα ἐκπαίδευσις πολυτίμος καὶ ἀξιολόγους θέλει ἀποκομίσῃ καρπός.

Ἄρχμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Α'. Γραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου.

* Ἐλέχθη ἐν τῷ Ἐθνικῷ Συνεδρίῳ τῇ 6 Μαΐου 1925

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Περὶ τῆς τιμῆς τῶν Ἁγίων.

Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων—14 Ἰουνίου.

«Πῶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἑμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». (Μαθ. 10,32).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Ἴδου τοῦ ἐνδοξαστάτου Χριστιανοῦ ὁ κλήρος: ἀποδεικνύειν ἐν δοθείσῃ σκιμνῇ καὶ διὰ παντὸς τρόπου, καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου, ὅτι ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστόν, ὅτι ἀκούομεν τὴν ἰσθὴν ταύτην φωνήν. «Ἁγιοὶ ἔσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιός εἰμι» (Α'. Πέτρ. 1.16). Οἱ Ἅγιοι Πάντες πρόκεινται ἡμῖν ζωηρὰ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὑποδείγματα.—Ἐχομεν καθήκον νὰ τιμῶμεν τοὺς Ἁγίους. **ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.**—Α'. τί εἶναι οἱ Ἅγιοι Β'. Πῶς τιμῶνται οἱ Ἅγιοι;

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Τί εἶναι οἱ Ἅγιοι.

1.—Καθ' ἑαυτούς: οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ (Ἰω 15,15). Ἐξῆσαν ἐνταῦθα διὰ τὸν Θεόν ἀπέθανον ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ Χριστοῦ...

2.—Ἐν σχέσει πρὸς ἡμᾶς: οἱ προσβεβηταὶ ἡμῶν παρὰ τῷ Θεῷ. (πρὸβλ. Ἐξόδ. 20.19-21). Ὅν τρόπον οἱ Ὑπουργοὶ καίονται μεταξὺ τοῦ Ἀρχοντος καὶ τῶν ὑπηκόων, ὁ ἐπιμελητής, ὁ διαχειριστής περιουσίας τινὸς μεταξὺ τοῦ κυρίου καὶ τῶν ἐργατῶν, τὸν αὐτὸν τρόπον οἱ Ἅγιοι καίονται μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἡμῶν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Πῶς τιμῶνται οἱ Ἅγιοι;

Τιμῶμεν αὐτούς:

1.—Ἀγωνιζόμενοι νὰ μιμώμεθα αὐτοὺς ἔργῳ καὶ λόγῳ.

2.—Ἀναγνωρίζοντες αὐτοὺς καὶ σεβόμενοι ὡς εὐεργέτας ἡμῶν. Αὐτοὶ ἐχάραξαν ἡμῖν καὶ ἐφήρμοσαν τοὺς νόμους τῆς ἀρετῆς. Δὲν εἶναι οἱ πατέρες ἡμῶν κατὰ τὴν πίστιν; Δὲν εἶναι ἡρώες τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τῆς ἀρετῆς;

3.—Ἐπικαλούμενοι αὐτοὺς διὰ τῆς προσευχῆς.

4.—Γεραίροντες τὰς μνήμας αὐτῶν...

Λέγουσιν οἱ αἰρετικοί: Εἶναι ὕβρις πρὸς τὸν Θεὸν τὸ ἀπευθύνεσθαι πρὸς τοὺς Ἁγίους! Ἀλλὰ τιμῶντες τοὺς Ἁγίους δὲν τιμῶμεν μᾶλλον αὐτὸν τὸν Θεόν; ὕβρίζονται οἱ Ἀρχοντες, ὁσάκις οἱ ὑπουργοὶ αὐτῶν μεσιτεύουσι; Καὶ πόσοι ἀπηυθύνοντο πρὸς τοὺς Ἀποστόλους, ἵνα ὁμιλήσωσιν αὐτοὶ οὗτοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν;

Οὐδὲ λατρεύομεν τοὺς Ἁγίους. Τὰ πάντα παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀναμένομεν. Εἰς αὐτὸν ἀποτείνομεν τὸ «Ἐλέησον ἡμᾶς».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ὁ ἀτομικὸς ἡμῶν βίος, ὁ βίος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους βοῶσι πόσον εἶναι δεδικαιολογημένη τῶν Ἁγίων ἡ μεσολάβησις παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πόσον ἀπαραίτητοι εἶναι αἱ ἰδικαί μας ἐπικλήσεις. Μεγάλῃ ἢ ἰσχυρῶς τῶν Ἁγίων. Πλήρεις συμπαιθείας εἶναι οὗτοι δι' ἡμᾶς. Ἄς παρακαλώμεν αὐτοὺς ὡς προστατάς ἡμῶν, τῶν οἰκογενειῶν

μας, τοῦ ἔθνους μας, τῆς Ἐκκλησίας μας. Πόσα δάκρυα ἐχύθησαν καὶ χύνονται πρὸ τῶν Ἁγίων Ἐιπόντων τῶν; Ἡ θεία Χάρις εἶθε νὰ φωτίξῃ καὶ ἐνισχύῃ ἡμᾶς νὰ βαδίζωμεν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν τὰ ἴχνη. Γένοιτο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Ἡ Ἐκκλησία τοῦ τμήματος Ὑγιεινῆς τοῦ «Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος» περὶ προσφορῶν πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὴν παιδικὴν ἐξοχὴν Βούλας ἀπόρων ἀσθενῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν πρὸς τόνωσιν τῆς ὑγείας τῶν καθ' ὑπόδειξιν ἰατρικῆν, ὡς πασχόντων ἐκ προφυματιώσεως, ἀναιμίας, ἐξαντλήσεως, φυματιώσεως ὄστων κλπ., δέον νὰ τύχῃ ἀμερίστου τῆς προσοχῆς τῶν εὐπόρων. Ἐκ τῆς εὐεργετικωτάτης ταύτης μερίμνης τοῦ ἐν λόγῳ Ἰδρύματος, ἣτις ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος ἐπὶ πολυαριθμοτάτων παιδίων, ἔσχε δὲ κυριολεκτικῶς θαυματουργικὰ ἀποτελέσματα, χιλιάδες παιδίων, ἀνακτῶντα τὴν ὑγείαν τῶν πλήρη, ἀποδίδονται ὑγιᾶ εἰς τοὺς γονεῖς τῶν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐκαστος δότης σφίξει ζωᾶς ἐκ βεβαίου θανάτου.

§§ Πρωτοβουλία τοῦ νεοσυστάτου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτεύουσῃ «Θεάτρου Τέχνης» αἱ διευθύνσεις τῶν δύο ἀστυνομιῶν διὰ διαταγῆς ἀπηγόρευσαν εἰς πάντα ἀνεξαίρετως τὰ ὀχήματα νὰ θορυβοῦν ὅπωςδήποτε, νὰ σαλπίζουσι, νὰ κωδωνίζουσι καὶ νὰ ἀναπτύσσουσι ταχύτητα ἐξωθι τῶν θεάτρων κατὰ τὴν ὥραν τῶν παραστάσεων. Μέτρον ὀρθόν, τεκμήριον ἀνωτέρου πολιτισμοῦ. Ποῦ εἶπε ὁμοῦς ὁ πολιτισμὸς αὐτός, ὅταν τὰ αὐτὰ ὀχήματα θορυβοῦν παντοιοτρόπως καὶ δαιμονιωδῶς, ὁσάκις διέρχονται πλησίον ναῶν καὶ διδαστηρίων, τῶν ὁποίων ἡ λειτουργία ὑποθέτομεν νὰ εἶνε ἱερωτέρα ἀπὸ τὴν λειτουργίαν τῶν ναῶν τῆς τέχνης; Εἰς τὰς χώρας, ὅπου ὁ πολιτισμὸς δὲν διχάζεται εἰς διπλοπροσωπίαν, εἰς τὰς ἄκρας τῶν ὁδῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουσι ναοί, κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἱεουργιῶν τοποθετοῦνται πινακίδες μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «σιγά, σιγά». Καὶ τὰ διερχόμενα ὀχήματα προχωροῦν ἀψοφητί. Ἐδῶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ θέατρον, λησμονοῦντες τὸν ναὸν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον. Καὶ θὰ περιορισθῶμεν εἰς μόνον τὸ πρῶτον; Τί φρονοῦν περὶ τοῦ πράγματος αἱ διευθύνσεις τῶν δύο ἀστυνομιῶν;

§§ Ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων πρέπει νὰ γραφῇ λόγος ἐπαίνου πρὸς τοὺς φιλοτιμοτάτους ἀποφοίτους τῆς Ῥιζαρίου Σχολῆς, οἵτινες, ὀργανωθέντες ἀφ' ἱκανοῦ εἰς ἴδιον σωματεῖον, ἐν τῶν πρωτίστων αὐτῶν καθῆ-

κόντων θεωρήσαν, ὅπως τελέσωσιν ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐκθρεψάσης αὐτοὺς Σχολῆς ἱερουργίαν μνημόσυνον τῶν ἀπὸ καταβολῆς τῆς Σχολῆς πρὸς Κύριον ἐκδημησάντων συναδέλφων των. Ἄλλ' ἐκ τῆς ἀφορμῆς ταύτης δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι μετὰ πολλῆς τῆς συμπαιθείας καὶ τῆς παραμυθίας παρακολουθεῖται καὶ ἡ καθ' ὅλου ἐν τῇ Ἐνώσει τῶν Ῥιζαρεϊτῶν ἀνδροπρεπῶς σοβαρὰ ἔφεσις πρὸς τόνωσιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν συναδελφικῆς ἀλληλεγγύης, αὐτομόρφωσιν καὶ ἀπὸ τοῦδε ἐμβριθῆ προπόνησιν πρὸς μέλλουσαν ἐπιφέλιθον δρᾶσιν ἐν τε τῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ τῷ κοινωνικῷ πεδίῳ, ἐπισπωμένους τὰς εὐχὰς πάντων τῶν παρ' αὐτῶν ἀπεκδεχομένων πολλοὺς καὶ εὐχύμους τοὺς καρποὺς τῶν προσπαθειῶν τῆς ἀναδειξάσης αὐτοὺς μεγαλωνύμου Σχολῆς.

§§ Εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν, τῇ δραστηρίῳ ἐνεργείᾳ ὀρισμένων γνωστῶν γυναικειῶν κύκλων, ἤρξαντο ἐπισκῆπτουτα κατὰ τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέρας «ψηφίσματα» «συμβουλίων» τινῶν καὶ «συνδέσμων» καὶ «ἐνώσεων» ἑλληνίδων γυναικῶν κακῶς γραφουσῶν τὴν ἑλληνικὴν καὶ χειρότερον «διανοουμένων» περὶ παροχῆς ψήφου καὶ εἰς τὸ θῆλυ τῆς Ἑλλάδος φύλον. Ἐπὶ τούτοις, «μαζὺ μὲ ἄλλες γυναικεῖες ὀργανώσεις ἐρχόμεστε καὶ μεῖς νὰ σᾶς ζητήσουμε γιὰ τὶς γυναικες δικαιοῦματα πολιτικά...χωρὶς ἀδικαιολόγητες ἀναβολὰς» — ἀξιοῦν ἐπιπληκτικῶς καὶ αἰ φοιτήτριαι διὰ τοῦ «συνδέσμου» των. Σημεῖον καὶ τοῦτο τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐπιτάσεως τῆς ἐξαρθρώσεως τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ κοινωνίας, ἐξαρθρώσεως κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἐπικινδύνου, καθ' ὅσον ὀρισμένη τάξις γυναικῶν φαίνεται πράγουσα πᾶσαν διαλυτικὴν κίνησιν καὶ πρωτοστατοῦσα εἰς αὐτήν.

§§ Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν Σόφια τελευταίων πραξικοπημάτων τῶν κομμουνιστῶν, ἐρεύνης ἐπιμελοῦς γενομένης περὶ τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ κομμουνισμοῦ ἀνὰ τὰς βαλκανικὰς χώρας ἐξηκριβώθη, ὅτι ὀλιγίστας ἐλπίδας οὗτος ἔχει περὶ σοβαρᾶς τινος ἀνατροπῆς τοῦ κρατοῦντος κοινωνικοῦ συστήματος διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν τούτων, κατὰ παμφηφίαν σχεδὸν ὄντες μικροαστοί, δὲν εὐνοοῦν τοιαύτας ἀνατροπὰς ἀσφαλῶς ἐπιβλαβοῦς δι' αὐτὰς ἐμβάσεως. Ἐπομένως καὶ ἡ τρίτη Διεθνὴς ἀσκόπως δαπανᾷ χρήματα καὶ σωρεύει νεκρούς, καὶ εἰς τοὺς ἐν τοῖς βαλκανίοις δ' εὐαριθμοτάτους ὀπαδοὺς τῆς ἀπομένει ἀκόμη καιρὸς νὰ εὐρωσῶν ἔντιμόν τινα ἐργασίαν διὰ νὰ ζήσουν, ὅπως ὅλοι οἱ τίμιοι καὶ φρόνιμοι ἄνθρωποι, σφύζοντες γκαίρως καὶ τὸ σαρκῶν των.

§§ Τρομαρὸς πάλιν σεισμὸς ἐν Ἰαπωνίᾳ κατέστρεψεν ὀλοκλήρους περιφερείας, εἰς τὰς ὁποίας τὰ θύματα ἀριθμοῦνται πρὸς τὸ παρὸν εἰς χιλίους σχεδὸν νεκρούς. Τὸ ἀναγγεῖλαν τὸν σεισμὸν τηλεγράφημα ἀναφέρει ὡς ἀνακουφιστικὸν τῆς συμφορᾶς στοιχείον, ὅτι ἡ εἰς τὰς πληγείσας περιφερείας παραγωγή μετὰ ξης φαίνεται μὴ ὑποστᾶσα μεγάλης ζημίας. Ἐπομένως, τὸ δυστύχημα δὲν εἶνε μέγα ! Τί μέγα δυστύχημα καὶ ἐκτιμᾶται ἀκόμη ἢ μετὰξα περισσότερον χιλίων ζωῶν !

§§ Ἡ Σουηδικὴ Βουλὴ ἐψήφισα τὴν κατάρτησιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Σουηδικοῦ Κράτους. Εἶνε αὕτη ἡ δευτέρα περίπτωσις, μετὰ τὴν Δανίαν. Εὐτυχῆ ἔσθη, πρῶτα ἐφαρμόσαντα τὴν ἰδέαν τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ δεῖξαντα εἰς τὸν κόσμον, ὅτι αὕτη εἶνε πραγματοποιήσιμος. Ὅποιοι θὰ ἦτο ὁ κόσμος, ἂν, πρώτων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων παρεχουσῶν τὸ παράδειγμα, ἠκολούθει αὐτόματος ὁ γενικὸς ἀφοπλισμὸς τῶν κρατῶν ! Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι τῶν δύο πρωτοπορησάντων Κρατῶν τὸ παράδειγμα δὲν θὰ παρέλθῃ ἄνευ γενικωτέρων ἐπακολουθῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Δευτεροβάθμιον Ἐπισκοπικὸν Δικαστήριον Ἀθηνῶν ἐκλήθη διὰ τὴν 9ην ἀρξαμένου μηνός.

— Πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῶν νέων Χωρῶν ἀπεστάλησαν ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι καὶ ἐπιθεωρηταὶ κ. Στρατηγόπουλος καὶ κ. Μποτόπουλος.

— Τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ συνεδριάσασα ἐξέλεξε κοσμητορα αὐτῆς διὰ τὸν ἐπιὸν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1925—1926 τὸν ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς κ. Ἀμίλκαν Ἀλιβιζᾶτον.

— Δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 45 ἀρθροῦ τοῦ Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διώρισεν Ἐπόπτας τῶν Ἱ. Ἐνοριακῶν Ναῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν ἐξαρθωμένων Παρεκκλησιῶν : τοὺς πανσοφ. θεολογ. Προκόπιον Καλλιωντζῆν, Δαμιανὸν Ἐρμογένην, Βασίλειον Πατέραν, Πορφύριον Κυριακίδη, Προκόπιον Τζαβάραν, Διον. Χατζηδημητρίου, Σεραφεῖμ Χαρίτων, Κύριλλον Ζαχόπουλον, ὡς καὶ τοὺς αἰδεσιμολ. Ἡλίαν Ἀσδριακόπουλον, Φιλήμονα Βλαχόπουλον, Ἰωάννην Ζησιμόπουλον, Κωνστ. Ρωμανόν, Ἰωάννην Σακκάδ, Ἀγγελὸν Νησιώτην, Νικ. Παπαδόπουλον, Γεώργ. Οἰκονομίδην, Λουκᾶν Παπαναστασίου, Ἀντώνιον

Κόκκινον, Γεώργιον Μακρῆν καὶ Παναγ. Καλογερέσην.

— Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ ὑπὸ τῆς ΧΑΝ Θεσσαλονίκης ἀποσταλὲν αὐτῇ χάριν ἀπόρων φοιτητῶν ποσὸν ἐκ 10 χιλιάδων δραχμῶν ἀπονεμηθῆ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας τοῦ Παν. ἔτους 1925—26 (ἦτοι ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1925 ἕως 31 Μαΐου 1926) εἰς τρεῖς ἀπόρους φοιτητὰς ἐκ τῶν τοῦ ἐπιόντος ἔτους τεταροστώων φοιτητῶν μετὰ διαγωνισμὸν εἰς θέματα τῆς Ῥητορικῆς, τῆς Ἡθικῆς καὶ τῆς Α' περιόδου τῆς Πατρολογίας, τελεσθησόμενον κατὰ τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ προσεχῶς Ὀκτωβρίου καθ' ἡμέραν καὶ ὄραν ὀρισθησομένης ὑπὸ τῆς Σχολῆς. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετασχωσὶ τοῦ διαγωνισμοῦ ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν αἴτησιν ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Σχολῆς κατὰ τὸ δευτέρου δεκαήμερον τοῦ Ὀκτωβρίου, εἰς ἣν νὰ ἐπισυνάπτηται πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς κοινότητος ἢ τοῦ οἰκείου Δημάρχου, ἐν ᾧ νὰ πιστοποιηθῆται ὅτι εἶναι ἄποροι.

— Κατ' ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ ἐν Αἰγύπτῳ παρεπιδημοῦσα κ. Ἄννα Παπαδοπούλου ἀνακαλύψασα ἐν τῇ ἀραβικῇ τοῦ Καίρου ἀγορᾷ «Χὰν Χαλίλ» τμήματα τοῦ τέμπλου, εἰκόνας βυζαντινῶν, χρυσοποικίλους καὶ ἀργυρᾶς κανδήλας καὶ ἄλλα ἱερὰ σκεύη πάντα ἀνήκοντα εἰς τὸν πασίγνωστον ἐν Σμύρνῃ ναὸν τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ὅστις εἶχε καταστραφῆ κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς ἰωνικῆς πρωτεύουσας πυρκαϊάν, πρὸς διάσασιν τῶν κειμηλίων τούτων προήλθεν εἰς ἀγορὰν αὐτῶν ἀντὶ χιλίων λιρῶν, γενναιοδωρῶς δωρηθέντων ὑπὸ τοῦ ἐν Καίρῳ πλουσίου ὁμογενοῦς κ. Σπετσεροπούλου. Ὁ ἐξαγορασθεὶς διάκοσμος οὗτος, εἰς ὃν φέρεται περιλαμβανόμενος καὶ ὁ ἄμβων τοῦ καέντος ἱστορικοῦ ναοῦ, δ' ἀποτελέσῃ διάκοσμον τοῦ ἐν τῇ παρὰ τὰς Ἀθήνας ἰδρυθησομένη Νέᾳ Σμύρνῃ οἰκοδομηθησομένου ναοῦ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνελθοῦσα εἰς μακρὰν συνεδρίαν ἔλαβεν γνώσιν τῆς παραιτήσεως τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Κωνσταντινου, ἣν καὶ ἐδέχθη, κατέστησε δ' εἶτα τοῦτο γνωστὸν τηλεγραφικῶς διὰ τῆς Μεγ. Πρωτοσυγκελλίας πρὸς τὴν Α.Θ.Π. εἰς Θεσσαλονικην. Προεδρεύων τῆς Συνόδου κατὰ τὸ διάστημα τῆς χηρείας τοῦ θρόνου ἐξελέγη ὁ σεβ. μητροπολίτης Καισαρείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Παρὰ τὰς ἀναγραφείσας εὐλόγους καὶ δικαίας διαμαρτυρίας τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὴν ἄδικον ἔναυσιν τῆς

Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος στάσιν τῆς οἰκονομ. ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐλέγχου, αὕτη ἤρχισεν τὴν πώλησιν σπουδαίων οἰκοπέδων τῆς Ἀδελφότητος, ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως τοῦ Πατριαρχείου, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἐπώλησε γήπεδον 15000 πήχεων πρὸς 75 γρ. διατιμ. ἐν ᾧ ἰθαγενεῖς ὀρθόδοξοι καὶ ἄλλοι εἶχον προσφέρει διπλασίαν τιμὴν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ζημιωθὲν οὕτω 2250 λίρας. Τὸ Πατριαρχεῖον κατόπιν τούτου διεμαρτυρήθη καὶ πάλιν θεωροῦν ἀκύρους τὰς πράξεις ταύτας τῆς Ἐπιτροπῆς, τηλεγραφικῶς δὲ κατήγγειλε τὸ γεγονός πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἀποικιῶν τοῦ Λονδίνου ἐπικαλούμενον τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἐν λόγῳ πωλήσεων. Ἡ τοιαύτη οικονομικὴ θέσις τῆς Ἀγιοτ. Ἀδελφότητος προῦκάλεσε τὰς ἀνησυχίας τῶν δανειστῶν αὐτῆς, οἵτινες σκέπτονται, κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν ἐφημερίδων, ὅπως ζητήσωσι τὴν εἰς αὐτοὺς πώλησιν τῶν κτημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἐδημοσιεύθη ἐγκύκλιος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τοὺς ἐφημερίους τῆς Νήσου, δι' ἧς ὑπομνησθεταὶ πρὸς αὐτοὺς ἢ κατὰ πᾶσαν ἐορτὴν εἰς ἐπήκοον τῶν πιστῶν ἀνάγνωσις τῆς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου συντεταγμένης εὐχῆς «ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος».

— Καὶ διὰ τῆς Κύπρου διήλθεν οἱ πρὸ ἡμερῶν ἐπισκεφθέντας τὰς Ἀθήνας Ἀγγλοὶ προσκυνηταί, ὧς δὲ πληροφοροῦμεθα ἐκ τοῦ κυπριακοῦ τύπου, ἐδεξιώθησαν αὐτοὺς θερμοτάτα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, οἱ σεβ. Μητροπολίται καὶ οἱ δήμαρχοι «διακηρύξαντες τὴν ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος θέλησιν τοῦ λαοῦ», ἐν ᾧ αἱ πόλεις εἶχον διακοσμηθῆ δι' ἑλληνικῶν σημαίων.

— Ἡρξάτο ἐν Λευκωσίᾳ ἡ λειτουργία τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, τρέφονται δ' ἤδη ἐν αὐτῷ περὶ τὰ 170 πτωχὰ παῖδια. Κατὰ τὰς ἐκεῖθεν πληροφορίας, αἱ δαπάναι καλύπτονται διὰ συνδρομῶν καὶ εἰσφορῶν προθύμως ἐνεργουμένων μεταξὺ τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν.

— Καθ' ἃ ἀναγράφει ἡ «Ἐλευθερία», ἐν συσκέψει περὶ τοῦ τρόπου τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐράνων ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν Ὀρφανοτροφείων καὶ οἰκοτροφείων ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἐπιτροπείας καὶ τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπειῶν Λευκωσίας, ὅπως ὁ ἔρανος ἐνεργηθῆ διὰ καταλόγου περιοριζομένου ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐνορίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ «Ἐκκλησις ὑπὲρ τοῦ ῥωσικοῦ κλήρου» δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς πρὸς τὸν συντάκτην τοῦ «Μόρνιγκ Πόστ» καταγγέλλει τὰ ἐξῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰ κατὰ

της θρησκείας από μέρος των μπολσεβίκων διωγμών. «Κατ' αὐτὰς μόλις ἐξεδόθη ἐν Μόσχᾳ κώδιξ νόμων ἀφορώντων τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν τῷ ὁποίῳ διατάσσεται ἡ ἀπαγόρευσις παντὸς εἶδους λατρείας εἰς ομάδας ἐκ τριῶν καὶ ἄνω παιδίων.

...Καὶ ἕτεροι κληρικοὶ ἐξωρισθῆσαν ἐγένοντο δὲ καὶ πολλοὶ νέαι συλλήψεις. Ὁ χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία περιεβλήθησαν ἐν Ρωσίᾳ διὰ σαβάνου ὡς ἐν φερέτρῳ, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀκούονται ἀπέλπιδες κραυγαί». Ἐπικαλεῖται δ' ἐν τέλει τὴν χριστιανικὴν σύσπλαγγίαν πρὸς διενέργειαν ἐράνων ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως τοῦ ἔργου τῆς βοήθειας τοῦ ρωσικοῦ κλήρου, «οὐτινος τώρα ἡ ἀνάγκη εἶναι μεγαλειτέρα παρά ποτε».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

—Ἡ οὐνιτικὴ προπαγάνδα, ἥτις, ὡς ἀνεγράφη καὶ ἐν Ρουμανίᾳ, δεῖξιαν ἐπικινδύνως, συνεχίζουσα τὴν ὑπουλον αὐτῆς πολιτικὴν, μετερρῦθμισ τὸ ἐκκλησιαστικὸν αὐτῆς ἡμερολόγιον (ὄπερ ἦτο μέχρι τινὸς τὸ παλαιὸν) κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ὀρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, ἀποδεξαμένης, ὡς γνωστὸν, ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου 1924, τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου. Ἡ σχετικὴ ἐγκύκλιος τῶν οὐνιτῶν ἐπισκόπων τῆς Τρανσυλβανίας δημοσιεύεται ἐν τοῖς «Echos d' Orient» (Nº 136, σ. 472—478).

ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ὁ αἰδὸς. Οἰκονόμος ἐφημέριος τοῦ Ἀθηνῶν ἱεροῦ ναοῦ ἁγ. Νικολάου Πευκαλίων Βασιλίδης, εἰς μνήμην τῆς συζύγου του Μαρίας Πρεσβυτέρως προσήνεγκεν εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον δεχ. 500 ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου.

—Ἡ ἐν Wheeling W. Va. Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Κοινότης, ἐκ παραγωγῆς δίσκου ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς, ἀπέστειλε πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, χάριν τῶν προσφύγων, τὸ ποσὸν 141 δολλαρίων, ὄπερ διατέθη ὑπὲρ τῶν τροφίμων κορασιῶν προσφυγοπαίδων τοῦ «Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου».

—ὑπὸ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης τοῦ ἐν Κων/πόλει ἀποβιώσαντος ἀσιμνήστου Ἀλεξ. Γεωργιάδου ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἀνά δεχ. 8.350 ὑπὲρ τοῦ Γεν. Φλοπιῶν Ταμείου καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀρφανοτροφείου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου Λακρίδος διακηρύττει ὅτι :

Ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθσομένην τὴν 14ην Ἰουνίου ε. ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Αἰδηψῷ Εὐβοίας ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Α. Τσιρικᾶ τα εἰσῆς κτήματα : Τὸ εἰς τὴν θέσιν Φιέρι τῆς Αἰδηψοῦ μέτρα 100, τὸ αὐτόθι μ. 500, Φονίτσα μ. 500, Κουμπί μ. 800, Γερακοσουβάλα Ἁγίου Αἰδηψοῦ μετρ. 500, Πάνω Καλύβια μ. 500, Βουβάλι μ. 500, Κότσικα μ. 500, Καρμπαμπᾶς μ. 500, Μεγάλῃ Λακκα μ. 500, Μακρυγιάννη μ. 500, Μακρυγιάννη μ. 500, Μακρυγιάννη μ. 500, Μεγάλῃ Βρῦσι μ. 100, Ἄνω Ἀλώνια μ. 100, Παναγία μ.

100, Πανωχώρι μ. 600, Πετρί μ. 100, Πάνω Καλύβια 100, Δαυλος μ. 100, Χονιά Ράχη μ. 100, Ποτίστρα μ. 500, Ποτίστρα μ. 500, Τὸ εἰς τὴν θέσιν Ποτίστρα Ἁγίου Αἰδηψοῦ μ. 500, Μάρκου μ. 500, Μακροχώρα μ. 500, Πλάτανος μ. 500. Οἱ δουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ Αἰδηψοῦ. Ἀρχιμ. Ἀντώνιος Χρυσάλης. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 25 Μαΐου 1925. Ὁ Ἡγουμενος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ Μονῆς Γαλατάκη προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταστοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθσομένην τῇ 5ῃ μηνὸς Ἰουλίου ε. ε. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 π. μ., ἐν Ψαχνοῖς, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Ψαχνῶν τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ Πολιτικῶν καὶ Νεροτροβιάς κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Γαλατάκῃ τῇ 27ῃ Μαΐου 1925 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ Μονῆς Γαλατάκη προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθσομένην τῇ 5ῃ μηνὸς Ἰουλίου ε. ε., ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Ψαχνοῖς, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Ψαχνῶν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ χωρίου Πολιτικά, τῶς δήμου Μεσαπίων κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς, ἥτοι δύο οἰκόπεδα. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Γαλατάκῃ τῇ 27 Μαΐου 1925 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱ Μονῆς Γαλατάκη προκηρῦσσει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταστοῦς ἐνοικιάσεως, ἐνεργηθσομένην τῇ 28ῃ μηνὸς Ἰουνίου ε. ε. ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν Λίμνη, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογρ. Λίμνης τὰ ἐν τῇ περιφερείᾳ αὐτῆς κείμενα κτήματα τῆς Μονῆς, ἥτοι βουσημους, γαίτας. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γῶσιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱ. Μ. Γαλατάκῃ τῇ 27 Μαΐου 1925 Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”
 ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΔΕΙΩΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ: Διὰ τοὺς Ναυτοὺς καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50
 Διὰ τοὺς Ἱερεῖς » 80
 Ἐξωτερικοῦ. Φρ. Χρ. 50
 Ἀμερικῆς. Δολ. 8

ΕΠΟΠΤΕΥΟΜΕΝΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
 † Ο ΦΩΚΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
 † Ο ΓΟΥΡΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΟΛΟΓΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
 Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι

Τύπος “Φοίνικος”, Ὁδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι